

La castanyera i els cargols

Hi havia una vegada una castanyera anomenada Pepa, que vivia a una caseta petita al peu de la muntanya. La Pepa era coneguda a tot el poble per la seva gran destresa torrant castanyes a la tardor i per la seva alegria en repartir-les als nens i nenes. Cada any, quan arribava la tardor i els primers dies de pluja, la Pepa es posava les seves botes d'aigua, agafava el cistell de vímet, i se n'anava muntanya amunt a recollir castanyes.

Un matí humit, després d'una gran pluja, la Pepa va decidir anar a buscar castanyes, convençuda que les trobaria tendres i delicioses gràcies a la humitat de la terra. En arribar al bosc, va veure el terra cobert de fulles mullades i petites gotes d'aigua penjant de les branques. Aquell ambient fresc li omplia el cor d'alegria. Així doncs, va començar a buscar castanyes entre les fulles, amb el seu cistell preparat per omplir-lo.

De sobte, en recollir la primera «castanya», la Pepa va notar una cosa estranya: era freda, llisa... i es movia! Va mirar amb més atenció i es va adonar que no era una castanya, sinó un cargol! Confosa, va deixar-lo al cistell i va continuar buscant. Però, sorprenentment, a cada racó del bosc on esperava trobar castanyes, només trobava més i més cargols.

«Que estrany!», va pensar la Pepa. «Ahir el bosc era ple de castanyes, i avui sembla que han desaparegut totes!»

Al cap de poc, va sentir una veueta suau que li parlava des de les fulles humides.

— Gràcies per portar-nos amb tu, castanyera! —va dir la veu. Era el cargol que havia agafat primer, que la mirava amb uns ulls petits i lluents.

La Pepa va obrir els ulls amb sorpresa. Els cargols no només parlaven, sinó que també semblaven agraïts! La veueta va continuar:

— Nosaltres som els Cargols Encantats de la muntanya. Quan plou i el bosc es cobreix de boira, les castanyes es converteixen en cargols per protegir-se i ajudar a la terra a mantenir-se humida i viva. Si ens portes amb tu, et prometem que et donarem una sorpresa.

La castanyera, mig desconcertada i mig intrigada, va acceptar la seva proposta. Va omplir el cistell amb els cargols i va tornar cap al poble, on ja l'esperaven els nens i nenes per comprar castanyes.

Quan va arribar a la plaça, la gent va mirar el cistell ple de cargols amb curiositat. Però, de sobte, els cargols es van començar a moure amb rapidesa. Van fer una rotllana dins del cistell, i en un obrir i tancar d'ulls, es van transformar en castanyes grosses, lluents i perfectes per torrar. La Pepa va quedar meravellada i va veure com tothom aplaudia la màgia dels cargols de la muntanya.

Des d'aquell dia, la Pepa va aprendre a esperar sempre una sorpresa de la muntanya, perquè mai se sap quan un cargol pot convertir-se en castanya… o potser al revés!

I així va ser com cada tardor, després de la pluja, la Castanyera Pepa pujava a la muntanya, amb la il·lusió de trobar castanyes, cargols, o potser ambdós, sabent que, gràcies a la màgia de la natura, mai li

faltaria res.